

PROP DE VOSALTRES

Jornada de Pregària per les Vocacions

Va ser el beat Pau VI qui va determinar, ja fa més de cinquanta anys, que el quart diumenge de Pasqua se celebrara en l'Església la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, per ser el dia en què es proclama en la celebració de l'Eucaristia el text evangèlic en el que Jesús es presenta a si mateix com el Bon Pastor.

Tots som conscients de lo necessàries que són i de la riquesa que suposen per a l'Església les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida consagrada.

Les diòcesis i les parròquies viuen com un empobriment la desaparició d'una comunitat de vida consagrada en un poble o el fet de que una comunitat cristiana, que ha tingut sempre un sacerdot residint i acompanyant el seu camí de fe, passe a ser atesa per un pastor que resideix en un poble pròxim. Hem de ser conscients que açò ho estem vivint en la nostra diòcesi: dues comunitats religioses (una de vida activa i una altra de vida contemplativa) han deixat d'estar entre nosaltres. He celebrat les exèquies de deu sacerdots i únicament s'ha ordenat un (que està també entre els difunts). Malgrat això, hem de donar gràcies a Déu pel fet de que durant aquest temps tres joves han ingressat en el Seminari Major i perquè en les cases de les congregacions religioses presents en la diòcesi, s'han celebrat sis professions solemnes. Són les preocupacions i les esperances que com a comunitat cristiana hem de conèixer i compartir.

El papa Francesc, en el missatge que ens ha dirigit amb motiu d'aquesta jornada, titulat *L'Església, mare de vocacions*, ens anima a veure les vocacions particulars com a «dons de la divina misericòrdia» i, al mateix temps, ens recorda que l'Església i, per tant, les famílies cristianes i les co-

munitats parroquials, està cridada a ser «la terra on la vocació germina, creix i dona fruit». La primera crida que el Senyor ens ha fet a tots el dia del nostre baptisme va ser a pertànyer a l'Església. Vivint en ella, cadascun dels cristians ha de descobrir la seua vocació particular, la missió que el Senyor ha pensat per a ell. Aquest descobriment es fa escoltant i meditant la Paraula de Déu, preguntant i vivint en l'Església amb el desig de participar en la seua missió. Per això, el Papa ens recorda que tota vocació naix en l'Església, creix i està sostinguda per ella, pel que ha de viure's en comunió amb ella i amb el desig de posar-se al seu servei.

Tots els cristians i agents de pastoral tenim una responsabilitat en el foment i l'atenció de les vocacions sacerdotals i consagrades: els pares cristians, si volen viure cristianament la seua missió, no poden dificultar la vocació d'algun dels seus fills o filles impeding el seu seguiment del Senyor; els sacerdots tenen una responsabilitat especial en l'atenció pastoral de les vocacions; és important que en les comunitats i institucions educatives cristianes es cree un clima de valoració positiva de les vocacions que contrareste l'ambient del nostre món, i que en totes les parròquies s'arribe a viure la «maternitat de l'Església» en cada crida «a través de l'oració perseverant per les vocacions».

Que la nostra oració siga escoltada pel Senyor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Acolliment als de fora

Una de les manifestacions més fines de l'Esperit evangèlic d'una comunitat cristiana és l'actitud d'acolliment als de fora. Acolliment és obertura incondicional a tothom, sigui qui sigui, pensi com pensi. Acollir és evitar qualsevol actitud de condemna o d'exclusió; és fer que tothom es trobi a l'Església com a casa seva.

Sense intentar fer una llista exhaustiva, evaquem grups i situacions ben diversos que les comunitats, d'una manera o altra, estan cridades a acollir. Un és l'ampli grup dels batejats

allunyats de l'Església. També els qui viuen la vida de parella d'una manera que no respon al missatge cristià; n'ha parlat llargament el Sínode sobre la Família (2014-2015). Una altra categoria són els qui viuen en marcs vitals objectivament anti-evangèlics: corruptes, membres de grups violents o racistes, traficants de persones. També els qui no pensen com l'Església, que tenen altres criteris ètics o que professen altres religions.

Podríem evocar altres grups, però n'hi ha prou per fer-nos càrrec de la

seriositat i de la dificultat de l'actitud d'acolliment. El mateix papa Francesc, en la Butlla que convoca l'Any Sant de la Misericòrdia, es dirigeix als membres de grups criminals o als qui promouen la «nafra putrefacta de la corrupció», cridant-los a la responsabilitat i la conversió amb paraules dures, que no tenen res de compassió tova (MV 19).

Acollir, en el fons, és estimar cada persona i cada grup humà tal com és i valorar el que hi ha en ell de bondat, d'honestat, de rectitud, de generositat, encara que estigui barrejat

d'altres dimensions menys nobles. És creure que Déu l'estima, i que tota la seva vida és un diàleg misteriós i viu amb el Déu de l'Amor i de la Pau, encara que el mateix interessat no ho valori o no ho cregui.

És, també, entendre que la trobada amb l'Església o amb algun membre de la comunitat és un moment en la seva vida que l'Església està cridada a acompanyar per tal que el pugui viure de manera positiva.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Jornada de Oración por las Vocaciones

Fue el beato Pablo VI quien determinó, ya hace más de 50 años, que el cuarto domingo de Pascua se celebrara en la Iglesia la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones, por ser el día en que se proclama en la celebración de la Eucaristía el texto evangélico en el que Jesús se presenta a sí mismo como el Buen Pastor.

Todos somos conscientes de lo necesarias que son y de la riqueza que suponen para la Iglesia las vocaciones al ministerio sacerdotal y a la vida consagrada. Las diócesis y las parroquias viven como un empobrecimiento la desaparición de una comunidad de vida consagrada en un pueblo o el hecho de que una comunidad cristiana, que ha tenido siempre un sacerdote residiendo y acompañando su camino de fe, pase a ser atendida por un pastor que reside en un pueblo cercano. Tenemos que ser conscientes de que esto lo estamos viviendo en nuestra diócesis: dos comunidades religiosas (una de vida activa y otra de vida contemplativa) han dejado de estar entre nosotros. He celebrado las exequias de diez sacerdotes y únicamente se ha ordenado uno (que está también entre los fallecidos). A pesar de esto, hemos de dar gracias a Dios por el hecho de que durante este tiempo tres jóvenes han ingresado en el Seminario Mayor y porque en las casas de las congregaciones religiosas presentes en la diócesis, se han celebrado seis profesiones solemnes. Son las preocupaciones y las esperanzas que como comunidad cristiana hemos de conocer y compartir.

El papa Francisco, en el mensaje que nos ha dirigido con motivo de esta jornada, titulado *La Iglesia, madre de vocaciones*, nos anima a ver las vocaciones particulares como «dones de la divina misericordia» y, al mismo tiempo, nos recuerda que la Iglesia y, por tanto, las familias cristianas y las comunidades parroquiales, está llamada a ser «la tierra donde la vocación germina, crece y da fruto». La primera llamada que el Señor nos ha hecho a todos el día de nuestro bautismo fue a pertenecer a la Iglesia. Viviendo en ella, cada uno de los cristianos ha de descubrir su vocación particular, la misión que el Señor ha pensado para él. Este descubrimiento se hace escuchando y meditando la Palabra de Dios, orando y viviendo en la Iglesia con el deseo de participar en su misión. Por ello, el Papa nos recuerda que toda vocación nace en la Iglesia, crece y está sostenida por ella, por lo que ha de vivirse en comunión con ella y con el deseo de ponerse a su servicio.

Todos los cristianos y agentes de pastoral tenemos una responsabilidad en el fomento y el cuidado de las vocaciones sacerdotales y consagradas: los padres cristianos, si quieren vivir cristianamente su misión, no pueden dificultar la vocación de alguno de sus hijos o hijas impidiendo su seguimiento del Señor; los sacerdotes tienen una responsabilidad especial en el cuidado pastoral de las vocaciones; es importante que en las comunidades e instituciones educativas cristianas se cree un clima de valoración positiva de las vocaciones que contrarreste el ambiente de nuestro mundo, y que en todas las parroquias se llegue a vivir la «maternidad de la Iglesia» en cada llamada «a través de la oración perseverante por las vocaciones».

Que nuestra oración sea escuchada por el Señor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Comerç just a la Fira de l'Oli de Jesús (Tortosa)

Un any més la Parròquia de Sant Francesc de Jesús ha participat en la Fira de l'Oli, venent productes de comerç just de la Delegació de Missions i camisetes de Mans Unides.

La venda de comerç just és una forma d'ajudar a les cooperatives i poder donar una vida més digna i més humana als pobles del sud i al mateix temps també és una manera de col·laborar amb els nostres missioners diocesans.

Des d'aquí felicitem a tots els que ho han fet possible perquè és una forma de fer animació i cooperació missionera que cal continuar fomentant.

Delegació diocesana de Missions

Un quadre de sant Joan Pau II a Sant Miquel de Deltebre

El 3r diumenge de Quaresma, 28 de febrer, el bisbe Mons. Roman Casanova, fill del nostre poble, acompanyat en la celebració per mossens de l'Arxiprestat i un diaca permanent, va beneir el quadre de St. Joan Pau II que hem posat a la Parròquia de Sant Miquel de Deltebre La Cava.

En l'homília ens ha recordat que St. Joan Pau II, és un dels sants que molts hem conegut, hem vist la seva tasca i posant-lo a la parròquia és un intercessor més a qui podem dirigir les nostres pregaries. Que ell ens ajudi i acompanyi les nostres famílies en aquest Any Jubilar de la Misericòrdia.

Mn. Joan Guerola

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'hospitalitat

L'Església s'ha animat a obrir les seves portes per sortir amb el Senyor a l'encontre dels fills i filles que caminen, a vegades dubtant, a vegades perduts, en aquests temps difícils. Les famílies cristianes, en particular, s'han animat a obrir la porta al Senyor que està esperant per entrar, portant-nos la seva benedicció i la seva amistat. I si la porta de la misericòrdia de Déu és sempre oberta, també les portes de les nostres esglésies, de les nostres comunitats, de les nostres parròquies, de les nostres

institucions, de les nostres diòcesis, han d'estar obertes, perquè així tots puguem sortir a portar aquesta misericòrdia de Déu. El Jubileu significa la gran porta de la misericòrdia de Déu.

La Sagrada Família de Natzalet sap molt bé què significa una porta oberta o tancada, per a qui espera un fill, per a qui no té habitatge, per a qui ha d'escapar del perill. Que les famílies cristianes facin del llindar de casa un petit gran senyal de la porta de la misericòrdia i de l'acolliment de Déu. És realment així que l'Esglé-

sia haurà de ser reconeguda a tots els indrets del món: com la vigilant d'un Déu que truca, com l'acolliment d'un Déu que no et tanca la porta a la cara, amb l'excusa que tu no ets de casa. Amb aquest esperit ens apropem al Jubileu: hi haurà la porta santa, però és la porta de la gran misericòrdia de Déu! Que sigui també la porta del nostre cor per rebre tots el perdó de Déu i per donar el nostre perdó, acollint a tots aquells que truquen a la nostra porta.

(Dimecres, 18 de novembre de 2015.)

Ejercicios espirituales 2016 en Tortosa

Un grupo de 19 sacerdotes de la diócesis de Tortosa hemos hecho ejercicios espirituales del día 28 de febrero hasta el día 4 de marzo. Los ha dirigido el jesuita Antonio Guillén; en ellos, nos ha planteado de forma resumida el método de san Ignacio de Loyola, puesto que él los pensó para un mes, como contemplación de la vida de Cristo. Hemos podido escuchar las meditaciones preciosas, con largos ratos de silencio y oración; hemos concelebrado la santa Misa, el último día vino el Sr. Obispo, don Enrique, hemos rezado la Liturgia de las Horas: laudes, vísperas y el rosario.

El lugar ha sido, el centro de espiritualidad de las teresianas, en Je-

sús, allí se nos ha atendido muy bien, y es un lugar muy apropiado para este tipo de actividades, silencio, oración, meditación y conferencias.

La casa está en buenas condiciones y además tiene un gran espacio para poder pasear durante los ratos libres.

Recuperamos el silencio en los pasillos, en la comida, en todas partes. Es necesario el silencio para encontrarnos con nosotros mismos y con Dios. Este es el fruto de los ejercicios espirituales.

Hemos tomado unas notas y nos servirán para que durante el año podamos recuperar los temas y volverlos a meditar.

Mn. Antonio Bordás

Xerrada de Carme Borbonés a Càritas Interparroquial d'Amposta

Dilluns 22 de febrer, a la paròquia de l'Assumpció d'Amposta, va tenir lloc una xerrada a càrrec de Carme Borbonés, presidenta de Càritas Catalunya, la qual va anar exposant de manera clara però alhora distesa, el sentit de Càritas com l'espai organitzat de la paròquia d'on neix la missió de servir als germans amb necessitats. A l'acte van assistir-hi unes 80 persones.

Carme ens va recordar que la paròquia és l'espai d'enviament d'on rebem la missió de servei als nostres germans més febles. La Doctrina Social de l'Església ens recorda que la caritat és un compromís comunitari i per això ens organitzem per tal de servir millor i de manera més eficient.

També ens recordà que des de Càritas practiquem algunes de les obres de misericòrdia corporals (donar de menjar i de veure, donar vestit, visitar als malalts i als presos, ...) però també practiquem les obres de misericòrdia espirituals (ensenyar a qui no sap, donar bon consell, consolar al trist, ...). Però no només fem de manera eficient aquestes obres de misericòrdia, sinó que les fem amb amor i tendresa a imatge del que faria el nostre Pare Déu.

Tota la comunitat està cridada a exercir la caritat, per tant que hi hagi un grup de Càritas no ha de fer que la resta de comunitat es desentengui del seu compromís caritatiu, però efectivament hi haurà situacions que

no es podran atendre de manera individual i per això el grup de Càritas podrà donar resposta de manera més sistemàtica i integral. No només estem cridats a atendre les necessitats

de les persones. Estem cridats a ser comunitat de contrast que interpel·li la societat.

Càritas Diocesana de Tortosa

AGENDA

- **Dissabte 23**, Alfara de Carles, 19 h. Misa Estacional i Visita Pastoral.
- **Diumenge 24**, Catedral, 11 h, Jubileu del MID.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,1-10]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; sant Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.; beats Isnardo de Chiampo, prev. i Sibilliana Biscossi, vg.

20. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / Sl 66 / Jo 12,44-50]. Santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. Sant Anselm

(1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. ■ Dissabte [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i màrtir; beat Gil d'Assís, religiós franciscà; beata Elena d'Udine, religiosa agustina; beata Te-

resa Maria de la Creu, verge carmelitana.

24. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jo 13,31-33a.34-35]. Sant Fidel de Simaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria Eufràsia Pelletier, rel. fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes; santa Salomé.

Diuenge IV de Pasqua

COMENTARI

Les meves ovelles escolten la meua veu. Jo els dono vida eterna

Dins el primer Viatge missioner de l'Apòstol, hi ha un discurs de Pau a la sinagoga d'Antioquia adreçat a *jueus i prosèlits*. Per única vegada en Ac, es parla de la justificació per la fe: *Tothom qui creu en Ell és alliberat de tot allò de què la Llei no pot alliberar.*

Primer molts *jueus i prosèlits seguien Pau* que els exhortava a *mantenir-se fidels a la gràcia de Déu* que ara els parla per l'Apòstol. Però *quan els jueus veieren la multitud, es posaren a impugnar amb paraules injurioses el que deia Pau.*

Aquest enfrontament reforça més l'estil missioner.

El grup eclesial dels qui *escolten i fan cas de la profecia* (1,3) ha patit l'hostilitat dels qui s'hi oposen a Crist. Per això la pregunta (6,17) «*Ningú no serà capaç de resistir?*»

Ara es constata la fidelitat a Crist d'*una multitud* que superà *la gran tribulació* i ara *estan davant el tron de Déu.*

A l'evangeli hi ha la darrera controvèrsia de Jesús *amb els jueus* quan la Festa de la Dedicació del Temple.

D'ara endavant Jesús parla als deixebles i la gent, però ja no als jueus que se li oposen.

Les meves ovelles reconeixen la meua veu: ser del ramat de Jesús implica atenció obedient a la veu del Pastor, amb escolta transformadora que es demostra en el seguiment. Aquesta escolta rep del Senyor una garantia actual i escoltògica: *També Jo les reconec i els dono la vida eterna.*

La qualitat eterna de la vida que el Bon Pastor dóna ha començat a manifestar-se ja ara i sobretot es manifestarà plenament en l'eternitat.

No es perdran mai: quina garantia hi ha? *Ningú no me les prendrà de les mans,* que són símbol del poder protector de Déu vers els seus.

Jo i el Pare som u: emprant el neutre «*una sola cosa*», es destaca que la unitat d'acció entre el Pare i el Fill es recolza en la unitat profunda d'essència divina mantenint la clara distinció de persones amb unió de comunió però no de fusió.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'asseguren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguien Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respogueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".» Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura. O bé: Al-leluia.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (He 13,14-43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé desde Perge pasaron a Antioquia de Pisidia. El sábado entraron en la sinagoga y se sentaron. Cuando se disolvió la reunión, muchos judíos y prosélitos practicantes seguían a Pablo y a Bernabé, los cuales hablaban con ellos exhortándolos a ser fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente casi toda la ciudad acudió a escuchar la palabra de Dios. Los judíos, al ver tanta gente, se enfurecieron y se opusieron con blasfemias a lo que Pablo decía. Entonces Pablo y Bernabé dijeron con toda libertad: «A vosotros había que anunciar antes que a nadie la palabra de Dios; pero ya que la rechazáis y no os juzgáis dignos de la vida eterna, nos vamos a los paganos. Así nos lo mandó el Señor: Te he puesto como luz de las naciones, para que lleves la salvación hasta el fin de la tierra».

Los paganos, al oírlo, se llenaron de alegría y aplaudieron la palabra del Señor; y todos los que estaban destinados a la vida eterna abrazaron la fe.

La palabra del Señor se difundía por todo el país. Pero los judíos soliviantaron a las mujeres religiosas y nobles y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los echaron de su territorio. Éstos sacudieron el polvo de sus pies contra ellos y se fueron a Iconio. Y los discípulos estaban llenos de gozo y del Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Somos un pueblo y ovejas de su rebaño. O bien: Aleluya.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi aparecer una gran muchedumbre, que nadie podía contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua. Estaban en pie delante del trono de Dios y delante del cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Uno de los ancianos me dijo: «Ésos son los supervivientes de la gran persecución, y han lavado sus vestiduras y las han blanqueado en la sangre del cordero. Por eso están delante del trono de Dios, y le sirven día y noche en su templo; el que está sentado en el trono los cobijará bajo su tienda. Ellos ya no tendrán más hambre ni sed; no sentirán más el fuego ardiente del sol; porque el ángel que está en medio del trono será su pastor y los conducirá a las fuentes de las aguas de la vida; y Dios enjugará todas las lágrimas de sus ojos.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz. Yo las conozco y ellas me siguen; yo les doy la vida eterna y no perecerán jamás; no me las arrebatará nadie de mis manos. Mi Padre, que me las ha dado, es más que todas las cosas; y nadie puede arrebatar nada de la mano de mi Padre. Yo y el Padre somos una sola cosa.»